

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Cap. 21. Elucidatur vigesimaprima propositio, verusque eius sensus
Sanctorum Patrum testimonijs corroboratur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica

NVT
128

8. Propositiones alias, quæ ab aliquibus simul, cum præcedentibus notatæ fuerunt, consulto omitimus, quia cum ijs, quas elucidauimus, omnino coincidunt; & ideo ex prædictarum explicatione, & elucidatione, aliæ quoque, quas omitimus, explicatæ, & elucidatæ manent; ita ut pro earum declaratione, & recta intelligentia nihil addendum superfluum autem omnia, quæ huc usque diximus, Sacrosanctæ Mariæ Ecclesiæ correctioni prompto animo omnino subijcimus, & utin Deo laudem, & gloriam, Mysticique nostri Doctoris debitum honorem, ac venerationem, necnon, & erga eius præclara scripta, debitam fidem, ac pium affectum cedant, eam præcamur.

CAPVT XXI.

Elucidatur vigesima prima propositio, verusque eius sensus Sanctorum Patrum testimonij corroboratur.

1. PROPOSITIO vigesima prima habetur in lib. cui titulus est, *Flamma amoris viva*, Cantic. 3. §. 5. ubi loquens Mysticus noster Doctor de statu incipientium, quibus necessarii sunt actus discursiui sic subiungit.
- At postquam istud aliquatenus iam effectum est, confestim incipit Deus euehere eos, ad istam contemplationis statum, quod valde cito, breuique tempore fieri solet, præsertim in personis in Religione Deo dicatis, eo quod magis tempèstive repudiat is sæculi rebus sensum appetitumque Deo accommodant, quo factio nil superest aliud, quam ut meditatione ad contemplationem confestim gradum faciant.*
2. Hæc propositio ideo forsitan aliquibus difficilis videri quodammodo poterit, quia sæpè apud Sanctos Patres Mysticosque Doctores scriptum reperitur, contemplationem non nisi ijs, qui in meditatione, virtutumque exercitijs versati sunt tribui, ita namque docuile videtur S. Gregorius homilia 3. in Ezechiel. ibi. *Seruus Hebraeus emptus sex annis seruire præcipitur, ita ut in septimo liber exeat gratis, quid enim per septennium numerum nisi actiua vita perfectio designatur? quid per septennium nisi contemplatiua vita exprimitur? sex ergo annis seruit, & septimo egreditur liber, qui per actiuam vitam, quam perfectè exhibuerit ad contemplatiua vita libertatem transit, &c.* Consonatque Diu. Bernard. in scabala claustrali ubi inquit. *Raram, ac prodigiosam esse contemplationem, quam orationis exercitia non præcedunt.* Et serm. 3. de circuncisione ait. *Cum in ijs fueris diutius exercitatus, roga dari tibi deuotionis lumen, diem serenissimum, & sabbatum mentis.* Quod etiam serm. 46. in Cant. docent suffragaturque Ricardus de præparatione ad contemplationem cap. 79. ibi: *Ab sine dubio sine ingenti exercitio, sine frequenti studio, sine ardenti desiderio ad perfectam scientia altitudinem mens non subleuatur.* Eandemque doctrinam tradit Cassianus collat. 14. c. 2. 3. 26. 27. Dionys. Carthus. de fonte lucis c. 9. Rosignolius de disciplina Christianæ relig. li. 5. c. 14. Caietanus 2. 2. q. 180. ar. 2. & q. 182. art. 1. Molina Carthus. tra ct. 2. partium orationis c. 6. §. 3. & plures alij.
- §. 1. 17.

Verus propositionis sensus declaratur.

CÆTERVM nullatenus SS. Patrum, ac Doctorum Mysticorum doctrinæ propositionis hæc Mystici nostri Doctoris benè intellecta aduersatur. Etenim vt eius verus sensus percipiatur, duplex distinctio præ oculis habenda est: prima scilicet circa personas, quæ orationis studium profitentur, velenim negligenter, ac tepidè in meditatione rerum diuinarum, exercitijs virtutum, ac passionum mortificatione se gerunt, vt frequentius contingere solet, vel ingenti conatu huiusmodi exercitijs incumbunt, & ad perfectionem tendunt. Rursus (& hæc est 2. distinctio) vel possumus loqui de eo, quod vt in plurimum contingere solet, vel de eo, quod multoties Deus ex speciali sua misericordia, vel prouidentia operatur.

Quibus suppositis verus, & legitimus sensus huius propositionis, quem ipsemet contextus, & verba Mystici nostri Doctoris satis exprimunt, est, quod & si vt in plurimum, ac secundum consuetum diuinæ prouidentia ordinem, contemplationis gratia, non nisi post longum tempus in meditationis, & virtutum exercitijs consumptum tribui soleat, eo quod ij, qui orationis studium profitentur, vt in plurimumrepidè, & remissè in meditationis, & virtutum exercitijs se gerunt, nec ingenti illo conatu, quem dicebamus ad perfectionem tendunt, tamen quoties personæ orationi deditæ, strenue, ac diligenter in meditatione sancta terrenarum rerum abdicatione cordialique renuntiatione, virtutum exercitijs, passionumque mortificatione se gerunt (quod in ijs, qui religiosum profitentur statum, maximè vero reformatum, & valde perfectum) cuiusmodi erant illi ad quos doctrinam suam specialiter Mysticus noster Doctor dirigebat (satis frequentè contingere solet) tunc regulariter etiam loquendo non multum immoratur Deus in contemplationis gratia eis tribuenda, sed breui tempore ex meditationis exercitijs eos educere, & ad contemplationem perducere solet: cum quo tamen stat, quod aliquando, vel propter specialem Dei gratiam, aut prouidentiam, vel propter personarum ingenia, aut occupationes, vel alijs specialibus de causis, oppositum contingat, ita scilicet, vt aliquando imperfectis & negligentibus contemplationis gratia concedatur; aliquando verò prouectis, ac feruentibus, imò & perfectis denegetur.

Cæterum cum id regulare non sit, sed potius id, quod antea dicebamus, vt in plurimum, & regulariter contingat, meritò Mysticus noster Doctor iuxta id, quod regulariter in personis religiosis, quæ diligenter, & strepue in virtutum, & orationis studio se exercent, festinanterque ad perfectionem currunt, contingit, doctrinam suam scripsit: quæ in sensu dicto verissima est, & SS. Patrum, ac Mysticorum Doctorum doctrinæ omnino conformis: quam uis enim ipsi vnanimiter doceant meditationem debere regulariter loquendo cõtemplationem præcedere, vt ex supra adductis eorum testimonijs constat, nequaquam tamen generalem regulam de diuturna mora, ac longo tempore, quod inter meditationem, & contemplationem pettrarsire debeat, statuunt, quin potius taliter de hac re loquuntur, vt eandem profus, quam ex Mystico nostro Doctore doctrinam tradidimus, ipsi prius tradiderint, & docuerint, vt ex testimonijs, quæ iam subiungimus, manifestè constabit.

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica
NVI
128

6. **V**t autem manifestius appareat, quàm conformis sit sensus, quem tradidimus, textui, ac doctrinæ huius propositionis, verba ipsius, secundum eius contextum prius referre placuit, quæ talia sunt: Incipientium status est, meditationi insistere, in statu isto necessariū est, vt suppedietur aī in materia, vt ex se seu naturali discurrat, & inter res aliter exerceat, & igne feruoreque spiritali sensibili vtatur, hoc enim modo sensus appetitusque rebus bonis assuefacere conuenit, vt suauitate ista illecti, à rebus seculi diuellantur. At postquam istud aliquatenus iam effectum est, confestum incipit. Deus prouehere eos ad istum contemplationis statum, quod valde cito, breuique tempore fieri solet, præsertim in personis Deo in Religione dicatis, eo quod magis tempestiuè repudatis seculi rebus sensum appetitumque Deo adaptent & accommodent: quia factū nil superest aliud, quàm vt à meditatione ad contemplationem confestim gradu faciant, quod tunc fit, quando iam discursus altus, propriæque anime meditationes, nec non sensus, primique sensuum feruores cessant & evanescent, non valent iam anima sicut prius discurrere, nec aliud adinueniunt per sensum recipere, sed in ariditate remanente. Ecce qualiter ad hoc, vt à meditatione ad contemplationem quis debeat transire, abdicationem, & eradicationem à rebus sensibilibus, taliter, vt in illis suauitatem, & saporem iam nequeat percipere, Mysticus noster Doctor exigit, sicuti etiam idem docuerat in lib. 2. Ascens. Montis Carmeli c. 17, quod & si in ijs, qui valde diligenter, ac strenuè orationis, & virtutum studio non incumbunt, non nisi post longum tempus contingere solet, tamen in ijs, qui ingenti cogatu, ac feruore per orationis viam ad perfectionem tendunt, vt in personis religiosis sæpe reperitur, hanc temporis diuturnitatem regulariter non requirit, sed breuiter id fieri merito Mysticus noster Doctor asserit: sed iam Sanctorum Patrum, & illustrium Doctorum testimonia in rotius huius doctrinæ confirmationem adducamus.

§. II.

Sanctorum Patrum, & illustrium Doctorum testimonij doctrina tradita corroboratur.

7. **I**n primis igitur D. Bonaventura in prologo Mystice Theologie, sic loquitur: Sic quilibet nouus discipulus ad perfectionem huius essentie (scilicet Mystice Theologie) gradatim ascendat, vt primo in via purgatiua, qua est via puerilis, & incipientium studiosissima exerceat: postea autem per spatium modici temporis, scilicet per mensem vnum vel per duos, secundum quod diuino superradiante lumine, sibi videtur expedire, ad amorem cogitando conseruat. Quod si presumptuosum forte alicui videatur, quod anima inuoluta peccatis multiplicibus, audeat à Christo, amoris petere vnionem, in se ipso cogitet, nihil esse periculi, &c.
8. **I**d ipsum idemmet S. Doctor in eodem libro Mystice Theologie c. 7. particul. 4. in fine his verbis proficitur: Hac scribere volui, ad hoc, quod minus experti in ista sapientia corroborato itinere sentiant dirigant, scientes, quod citissime inuenitur. Quod si in principio purgationis, vel esstatica consurrectionis difficultas mirabilis sentiat, tamen in paucis vixati citissime in multis bene disponuntur, ita vt experimento videant omne, quod oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, &c. In quo testimonio particula illa citissime bis repetita, perpendenda est.
9. **Q**uod etiam tetigit D. Bernard. ser. 3. de circumcissione his verbis: Ad hanc perfe-

ctum

tionem (scilicet contemplationis) pauci ni fallor perueniunt in hac vita: nec enim si quis aliquando videtur hanc habere, continuo credit sibi necesse esse, maxime si nouitius est, nec per praefatos ascendit gradus. Pius enim Dominus noster Iesus Christus pusillos corde blandit, talibus solet allucere, sed nouerint, qui huiusmodi sunt gratiam hanc praestitam sibi esse non datam. Vbi apertè facitur D. Bernardus participationem contemplationis perfectæ, concedi etiam nouitijs, & pusillis corde, quamuis simul suadeat ne ipsi propter hoc sibi metipsis confidant, seu credant, eò quod cum in illis virtus omnino radicata non sit, facile propter aliquam negligentiam hanc gratiam sibi concessam amittere possunt, qua de causa inquit D. Bernardus, talem gratiam praestitam illis esse non datam: cum hoc tamen stat, quod si ipsi diligenter, ac perseveranter in virtutis studio, & in via spiritus se exerceant, praedictam contemplationis gratiam non amittere, sed retinere soleant, vt ex doctrina S. M. N. THERESTÆ statim ostendemus.

Consonat D. Greg. hom. 17. super Ezech. sic inquit: Non enim contemplationis gratia summè datur, & minimis non datur, sed saepe hanc summè, saepe minimè, saepe remotè, aliquando etiam coniugati percipiunt.

Sed optimè de hac re loquitur S. M. N. THERESTA saepe in suis operibus etiam cap. 11. suæ vitæ, vbi pro diuersis orationis gradibus explicandis quatuor aquarum genera distinguens, sic loquitur. Aliquis illorum, quorum iussu hac scribo; maiorem quadrimestri spatio Domino iuuante profectum fecit, quam ipsa septemdecim annis ipsis fecerim: melius scilicet ille se disposuit: utaque nullo suo labore hortam hunc quadruplici aqua hac irrigat, tamen si vltima adhuc ei non nisi guttatim datur: sed ita inde proficit, vt propediem, cum Dei gratia in illam penitus absorbendus sit. Deinde cap. 22. suæ etiam vitæ circa finem sic inquit. Et sane reperire aliquando est, quos Deus iam inde à principio per viam valde sublimem conduxit, qui putant & alios pari modo posse proficere, & intellectum sine vllis corporearum rerum adminiculis ad quietem posse perducere.

Præterea capite 11. eiusdem libri, sic inquit: Si pro posse tamen animum à terrenis omnibus auelleremus, atque omne nostrum studium & conuersatio in cælis esset, certissimè mihi persuades, fore vt bonum hoc quam breuissimo tempore nobis daretur, si modo (vti sanctos nonnullos scisse constat) nos quam citissimè totaliter huc disponeremus. Quibus in verbis eandem prolixus, quam Mysticus noster Docteur scripsit, doctrinam in sensu à nobis supra S. T. huius cap. explicato continet.

Insuper in libro, qui inscribitur: Conceptus amoris diuini, capite 6. sic de altissima contemplatione, vbi suspendium potentiarum reperitur, loquitur: Euidencia equidem rei huius proferre argumenta potero, etenim quadam in alijs conspexi: memini me vnum vidisse, cui Dominus triduo vno tot tantaque bona dedit, vt nisi experientia (quia iam abhinc annis aliquot ipsa in illis se exercuit, quin & semper indies in melius proficit) id me credere compelleret, id mihi impossibile videretur. Aliam vero cui in trimestri spatio datum, & amba erant adhuc satiu iuuenes. Alias vero vidi quibus non nisi post multos annos hanc Deus gratiam praestat. Et sicuti de duobus illis dixi, possem & de aliquot alijs dicere. Et ideo hoc annoto, quod hoc loco scripsi, paucas esse animas, quibus nisi ad multos annos afflictiones & pressuras passe sint, has Dominus gratias conferat: vt sciatur saltem esse aliquas. Tam potenti autem & magno Domino, & ad gratias dandæ tam propenso non est terminus aut taxa aliqua constituenda.

Ultarius cap. 34. suæ vitæ loquens de quodam suo Confessario sic ait: Breuissimo

B.
Joannis
à Cruce

Opera
Mystica
NVI
128

enim tempore per magnam rerum ad spiritum spectantium experientiam est consecutus: hac quippe sunt dona Dei, quae Dominus & cum vult, & quomodocumq; vult, dare solet: neque hoc in ipsa temporis disjunctura aut obsequiorum praesentium magnitudine situm est, non tamen dico, haec nihil omnino ad hoc conferre, sed Dominam subinde his post viginti annos contemplationi ingente impensas non dare quod alijs datur in vno, novit scilicet Maestas eius quare id ita faciat. Tandem in lib. Mansionum Mansionone 4. cap. sic de hac re loquitur: Vt vero quis ad hanc mansionem pertingat, videri posset necesse esse diu in prioribus illis Mansionibus egisse. Quamvis autem ordinarium sit, vt in ea, quam iam paulo supra descripsimus, aliquantulum egerint, tamen non est certa haec Regula (quemadmodum iam sapius audivisse ex me potestis) largitur enim hanc Dominus, quando, quomodo & cuiuscumque voluerit, utpote bona sua & propria, & ita vt nulli iniuriam inferat. Ex quibus omnibus testimonijs constat, quam consona sit doctrina Mystici nostri Doctoris in sensu à nobis explicato, doctrinae S. M. N. THERESIAE.

15.

Præterea eandem doctrinam tradunt plures alij Doctores, de quorum numero est Suarez lib. 2. de orat. cap. 11. n. 10. vbi sic habet: Venique addendum est non esse ita propriam contemplationem virorum perfectorum, quin magna ex parte degustari possit ab imperfectis, imò & ab incipientibus, datur ergo etiam incipientibus interdum participatio aliqua bonae contemplationis, ex peculiari quidem gratia ordinaria quidem, vt existimo, si ipsi faciant, quod in ipsis est. Vbi particula illa ordinaria quidem si ipsi faciant, &c. perpendenda est, traditam, namq; à Mystico nostro Doctore doctrinam iuxta sensum à nobis explicatum omnino continet.

16.

Denique (vt plura alia omittamus testimonia) eandem doctrinam tradunt noster Ioannes à Iesu Maria c. 2. de Mystica Theol. Molina Cartus. tract. partium orat. c. 6. § 3. vbi asserit se experimento cognovisse plures personas, quibus breui tempore Deus contemplationis gratiam communicavit, Albarado tom. 1. artis bene vivendi, lib. 1. c. 15. n. 20. ibi, Et est magnus error arbitrari contemplationem esse tantummodo vnde perfectorum, & multum perfectorum, & non incipientium. Et lib. 2. c. 1. n. 6. ait quod iuxta doctrinam D. Bonavent. Henrici de Palma, & aliorum DD. solum 15. dies solent de lege ordinaria in via purgativa, antequam ad illuminativam aditus pateat, consumari, ac tandem plures alij Doctores, seu speciales Magistri.

17.

Ex quibus omnibus etiam constat, non parum errare spiritualemque animarum profectum impedire, eos qui absque maturo examine, & consideratione, contemplatione illorum reprobant; qui non longo tempore in orationis studio se exercuerunt; vel adhuc aliquibus imperfectionibus in spiritali via, virtutumq; exercitio, afficiuntur; quasi haec contemplationis gratia non nisi post congruum meditationis tempus; nec alijs, quam viris valde perfectis concedatur. Hi, inquam, qui sic de hac re iudicant; proculdubio errant, aliorumque profectum multum impedire possunt: non enim iuxta Sanctorum Patrum, ac Doctorum Mysticorum doctrinam, quam retulimus, haec diuturna mora, ingenique perfectio semper expectanda est: sed plerumque breui tempore totum hoc negotium conficitur; iuxta doctrinam à Mystico nostro Doctore, alijsque Patribus traditam, & à nobis §. 1. huius capitis explicatam.

Laus Deo, & Beatae Mariae.

INDEX